

KRISTITYN VAELLUS V

John Bunyan

KRISTITTY RISTIN LUONA

Teh. VHn

Sitten näin unessani, että tie, jota Kristityn oli kuljettava, oli aidattu molemmin puolin pelastuksen muurilla (Jes.26:1). Tätä tietä hän siis kulki taakka selässä, ja se teki hänen kävelynsä rasakaaksi. Näin hän kulki kunnes saapui jonkinlaiselle kummulle, jolle oli nostettu risti, vähän alempana sen juurella oli hauta. **Nyt näin unessani, että juuri kun Kristitty tuli ristin luokse, taakka irtautui ja putosi hänen selästensä, vierähti alas päin mäkeä, aina haudan suulle, johon se putosi. Enkä sitä milloinkaan enää nähnyt.**

Silloin Kristitty tunsu olonsa iloiseksi ja kevyeksi ja lausui sydän sangen iloisena: *"Hän on antanut minulle levon kärsimyksillään ja elämän kuolemallaan"*. Sitten hän hetkisen seiso katellen ja ihmetellen, sillä hänen mielestensä oli sangen ihmeellistä, että **ristin näkeminen täten vapautti hänet hänet hänen taakastansa**. Sentähden hän katsoi siihen yhä uudestaan kunnes kyynellähteet hänen silmissään vuodattivat vesiä pitkin hänen poskiansa (Snl.12:10).

Kristityn siten seisoessa itkien tuli hänen luoksensa **kolme Loistavaa Olentoa**, tervehtien häntä sanoilla: "Rauha olkoon sinulle!" **Ensimmäinen** sanoi hänelle: "Sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi" (Mark,2:6). **Toinen** riisui häneltä ryysyt ja puki hänet juhlavaatteisiin (Sak.3:4); ja **kolmas** pani merkin hänen otsaansa (Ef.1:13) ja antoi hänelle sinetillä lukitun käärön, jota käski hänen katsella matkan aikana ja sitten se piti antaa todistukseksi taivaan portilla. Sitten he menivät pois. **Kristitty hypähti ilosta kolme kertaa ja jatkoi matkaansa laulaen:**

Synnin taakkaa raskahinta tähän asti kantaa sain, poistanut ei polttavinta ikituskaa tunnosta viisaus, ei voima kaikki, kunnes risti verinen, Vapahtajan uhri kallis puhdisti mun syntisen.

Kiitos, kiitos Sulle, Jeesus, karitsa Sä Jumalan! Sinä synnin kahlehistä päästit kurjan maailman. Ostit orjan verelläsi vapauteen, kunniaan. Siitä Sulle taivahissa kiitos soikoon ainiaan!

Unissani näin Kristityn sitten kulkevan, kunnes hän tuli kummun juurelle, missä näki hieman tien syrjässä **kolme miestä sikeästi nukkumassa** kahleet jaloissa. Heidän nimensä olivat: **Tyhmä, Laiska ja Pöyhkeä.**

Nähdessään heidän nukkuvan sellaisessa tilassa Kristitty meni heidän luokseen toivoen voivansa herättää heidät, ja huusi:

”Te olette niitten kaltaiset, jotka maston huipussa nukkuvat, sillä kuollut meri on teidän allanne ja pohjaton kuilu. Herätkää siis ja tulkaa pois! Jos tahdotte, niin minä myös autan teitä vapaiksi raudoistanne.” Hän sanoi heille myös: *”Jos hän, joka käy ympäri kuin kiljuva jalopeura (1. Piet.5:8) löytää teidät, te varmaan joudutte hänen hampaittensa saaliiksi.”* Miehet katsoivat häneen vastaten näin.

Tyhmä sanoi: *En näe mitään vaaraa.* **Laiska** virkkoi: *Vielä vähän unta;* ja **Pöyhkeä** vastasi: *Jokaisen tynnyrin täytyy seisoa omalla pohjallansa.* Niin he vaipuivat jälleen unen helmoihin ja Kristitty jatkoi matkaansa. Hän oli kuitenkin suruissansa ajatellessaan, että sellaisessa vaarassa olevat ihmiset niin vähän välittävät hänen osoittamastaan hyvyydestä, kun hän aivan vapaasti tarjoutui heitä auttamaan sekä herättämällä heidät unesta että neuvomalla ja tarjoutumalla vapauttamaan heidät raudoistansa. Näin miettiessään hän näki kaksi miestä, jotka **kiipesivät aidan ylitse** kaidan tien vasemmalta puolelta. He lähtivät kulkemaan hänen jäljessänsä tietä myöten. Toisen nimi oli **Muotojumalinen** ja toisen **Ulkokullattu.** He saavuttivat Kristityn, joka alkoi puhutella heitä.

MUOTOJUMALINEN JA ULKOKULLATTU: Me olemme syntyneet Turhankunnian maakunnassa ja olemme menossa Siionin vuorelle kiitosta saamaan.

KRISTITTY:

Miksette tulleet tielle portista, joka on tien alussa? Ettekö ole lukeneet, että ”joka ei mene ovesta lammastarhaan, vaan nousee sinne muualta, se on varas ja ryöväri” (Joh.10:1).

Muotojumalinen ja Ulkokullattu sanoivat, että kaikki heidän maansa asukkaat pitivät liian pitkänä kierroksena portille kiiveten aidan ylitse, kuten hekin olivat tehneet.

KRISTITTY:

Mutta eikö sitä pidetä rikoksena sen kaupungin Herraa vastaan, johon olemme menossa, sillä sehän on Hänen ilmoitetun tahdon loukkaamista.

Muotojumalinen ja Ulkokullattu sanoivat hänelle, ettei hänen tullut sillä itseänsä vaivata, sillä **he noudattivat vanhaa tapaa** ja he voisivat tuoda todistuksiakin vaadittaessa, että tämä tapa oli tuhatta vuotta vanhempi.

KRISTITTY:

Mutta kestääkö se lain tuomiota?

Muotojumalinen ja Ulkokollattu väittivät, että **kun tapa oli yli tuhatvuotias, sitä epäilemättä nyt pidetään lain veroisena puolueettoman tuomarin mielestä.** Sitä paitsi, he sanoivat, **jos me nyt kerran olemme tiellä, mitä sillä väliä on, kuinka me sille tulimme?** Jos olemme tiellä, niin olemme. Sinäkin olet vain tiellä, sinä, joka, kuten ymmärrääme, olet tullut portista, ja me olemme myös tiellä, jotka tulimme aidan ylitse. Miten siis sinun tilasi on parempi kuin meidän?

KRISTITTY:

Minä käyn Mestarin ohjeitten mukaan; te kuljette oman mielikuvituksenne luoman opastuksen mukaan. Tien Herra pitää teitä jo nyt varkaina, sentähden en usko teitä havaittavan uskollisiksi tien lopussa. Te tulette sisään ilman Hänen ohjaustansa ja joudutte menemään ulos omaa tietänne ilman Hänen armoaan.

Tähän miehet eivät paljoo vastanneet, käskivät Kristityn vain huolehtimaan itsestään. Sitten näin kunkin käyvän omaa tietänsä paljoo keskustematta toistensa kanssa, paitsi että nämä kaksi miestä sanoivat Kristitylle, että he uskoivat noudattavansa sääntöjä ja asetuksia yhtä tunnollisesti kuin hänkin. Sentähden, he sanoivat, **emme huomaa meissä muuta eroa kuin ylläsi olevan viitan, jonka luullakseni joku naapurisi lahjoitti sinulle peittämään alastomuutesi häpeää.**

KRISTITTY:

Sääntöjen ja asetusten nojalla, ette pelastu, koska ette tulleet sisälle ovesta (Gal.2:16). Mitä tähän pukuuni tulee, sen antoi sen paikan herra, johon olen menossa, verhoamaan alastomuuttani kuten sanoitte. Sen pidän merkkinä hänen hyvydestään minua kohtaan, sillä minulla oli sitä ennen vain ryysyjä. Sitä paitsi viitta lohduttaa minua kulkiessani. Varmaankin, ajattelen, Herra on tunteva minut tullessani kaupungin portille, kun minulla on päälläni Hänen pukunsa, jonka Hän antoi lahjaksi sinä päivänä, jolloin Hän riisui ryysyni. Sen lisäksi minulla on otsassani merkki, jota ette ole ehkä huomanneet. Se eräs Herran lähimmistä tuttavista painoi siihen silloin, kun taakkani putosi. Sanon teille myös, että silloin minulle annettiin sinetillä vahvistettu kirja, jota lukemalla voisin lohduttaa itseäni tiellä. Minua pyydettiin ottamaan se esille taivaan portille merkiksi, että varmasti pääsisin sisälle. **Kaikki nämä uskon teiltä puuttuvan, koska ette tulleet tielle portista.**

Tähän miehet eivät vastanneet hänelle mitään, vaan **katsoivat toisiansa silmiin ja nauroivat.** Sitten he jatkoivat matkaansa, Kristitty edellä. Hän ei enää puhunut heille, vaan itsellensä, joskus huokaillen ja joskus lohdullisesti. Usein hän myös luki kirjaansa, jonka yksi Loistavista oli hänelle antanut. Sen lukeminen virvoitti häntä.

(John Bunyan, Kristityn vaellus, ss.43-48).